

Maskinerne Virkning.

At Tu. Colback.

er en Naturlov i Menneskelige man søger at tilfredsstille sin Hjelpeigheder og at opholde Li- den lettest mulige Maade. Ej ad hvilken man skaffer sig holdet er meget forskjellige forskjellige Mennesker og til forskjellige Tider. Men det gjel- som en Grundregel, at hvert Menneske under de forhaan- gende Forhold søger at komme ad den lettest fremkomme- se. — Man har siden Slægtens omstid fundet bedre og bedre aktionsmaader og for hver nyelse eller Opfindelse, man har storre eller mindre Dele af ligesom bleven revolu- et og baade de materielle og tekniske Kaar, hvorunder Menneskevede, er blevet forandrede.

Først i England, hvor man tog dem i Brug, og hvor man snart efter ogsaa i Frank- Tyskland og andre Lande.

Oldtiden op igjennem Mid- deren drevs Industrien alle i det smaa, for det meste som meindustri eller Husflid. En Mand havde ikke som nu hele Arbejdere under sig, men stigede i det højeste nogle gange og en Del Lærlinge. Man ejede uden nogen Hjælp af

Følgelig indtog det over- de Flertal af Arbejdere selv- lige Stillingen og var temmelig knyttet til Hjemmet. Maski- forandrede helt dette Forhold.

Men havde Raad til at tage dis- bejdsredskaber i Brug, blev nu til at drive Massepro-

duction. Fint forarbejdede Va- rommede ud af Maskinerne, be- gbilligere end de kunde frem- ses ved Haandkraft med de Redskaber, man hidtil havde.

Følgelig maatte den mid- derlige Arbejder forsvinde. Var ikke i Stand til at skaffe sig Ma- maatte han tage Plads som

ordnet Arbejder mellem de- ende Hjul i Fabrikken, skilte

varandre, og endda kneb det et skaff Livsopholdet. Der

adde nemlig en stærk Konkur-

rence mellem Arbejdere, idet Ma-

skines Produktionerne var saa

at den overflodiggjorde en Mas-

personlig Arbejderkraft.

Stær- viste det sig i Bomuldsindustri-

England. De overflodiggjorde

Arbejdere maatte søge til andre Fag,

her havde Maskinerne ogsaa

et Indgang med lignende Virk-

Rigtigcik blev der en Del Arbejde i Jern- og Kulminer Jernstøberier, men det var ikke

ekkelig til at have Arbejdss- elen, og der blev en Nød og Eg- ghed i England himmelraaben- krige som aldrig før. Lan-

Jennemstrømmedes af tiggende

Mennesker, som bankede paa hver

ds Dør. Sulten svang ubarm- sig sin Svøbe over hundred tu-

er af Mennesker. Arbejdernes

verslag Maskinerne og stak Fa-

erne i Brand. Men det hjalp ikke.

Ny Fabrikker rejstes og

edre Maskiner indsattes. Man

de kolossale Summer paa Fattig- met. Men det var, som øste man

i et bundløst Kar. Alvorligt

Mennesker saa med Gru-

viden i Møde.

Arbejdernes groede op som Padde-

og her slappedes og ødelagdes

stens moralske Kraft. Kvinder

og sig en Næringsvej ved at selge

selv, og Maend turde ikke paata-

Egteskabets Pligter, men søgte

fredsstille deres kjønslige Til-

igheder i Skjøgers smittende

Kab. Den kvalme, rogfylde-

dt, man var nødt til at indaan-

delagde Menneskenes legemlige

st.

el var, som ovennævnt, disse

af Maskinerne Indførelse

st. England, men de viste sig

overalt i Frankrig, Tysk-

osv.

Men lidt efter lidt rygtes det, at der ovre paa den anden Side af Atlanterhavet laa et Land, hvor der var Arbejde og Brød at faa, et Fri- heds Land, der flod med Mælk og Honning, og flere og flere stevnede her.

De gamle Hædersmaend, Republik- kens Fædre, Washington og hans Venner havde skjønne Drømme om, hvad Amerika skulde blive for de usle, pjaltne, forkuede Mennesker, Emigranterne, som søgte Tilflugt hos den nyfødte Republik. Af disse faldne Kvinder skulde den skabe lykkelige Familjemødre, den unge Mand skulde faa Lejlighed til at leve et lykkeligt Familjeliv, de u- døende, snavsede Børn skulde opdra- ges til dannede Mennesker, og gammel Fjender og hadefulde Modstande- re skulde her være fælles om at dan- ne et broderligt Samfund.

Og omtrent to Sieglet gik hen, og det saa ud som om denne skjønne Drøm skulde opfyldes. "Fattigdom syntes," skriver Charles de Varny, "at være en ukjendt Ting i dette frugtbare Land, ligesom Luxus' en ved et Hof eller denne Overflow hos et Faat, som haaner Massernes Fattigdom; ukjendt var ogsaa de store vedvarende Formuer, der gaar fra Haand til Haand inden et her- skende stærkt isoleret Aristokrati. Men paa nogle faa Aar er det hele forandret; man staar pludselig overfor en ny Tingenes Tilstand, en Kamp for Tilværelsen lige saa skarp som i Europa, en Arbejderbefolkning, hvis usikre Liv svæver mellem Arbejdsløshed, et Oligarki, som raader over enorme Formuer, og Arbejderforeninger, som tæller sine Medlemmer i hundredtusinvis. Paa den ene Side Pengene, paa den anden Mas- serne; Kamp over hele Linjen.

De Forenede Stater har paa denne Vej med et Spring sprunget forbi Europa. Alt synes der at antage kolossale Dimensioner; det mere intense Liv fører til maettigere Udsalg som de kraftigere Anstrængelser til større Resultater. Vi ser dem derfor ogsaa i dette Kapløb om Millione- rne lægge det rige England bag sig, at erobre de øverste Pladser i Millionærernes gylde Bog og at pynte sine maette Arvtagersker med det gamle europæiske Aristokratis mest glimrende Titler."

Saaledes taler en Mand, der ellers for en væsenlig Del har gjort sig til Opgave at forsvare den nuværende Samfundsordning. Det falder snart i Øjnene, at Lovene for den økonometiske Udvikling er de samme her som i gamle Lande. Her som der er Massernes Eskistens baseret paa Arbejdslønnen, og samtidig med arbejder man med rasende Energi paa at gjøre det personlige Arbejde overflodigt ved forbedrede Maskiner og ny Opfindelser. Føl- gen bliver Lønnedættelse og Ar- bejdsløshed, og det er kun et Tids- spørgsmål, naar Forholdene her er lige saa utaalelige som i Europa. En underlig Historie: samtidig med at vor produktive Kraft forøges i for- bausende Grad bliver Fattigdom og Nød større.

En levende Begravelse.

At lade sig begrave levende, hvilket hidtil er blevet anset som et af de indiske Fakirers hemmelighedsfuldes Kunstsnykker, skal nu ud- føres i St. Louis som "videnskabelig Experiment."

Med stærk Spænding imødeser man Tankeslæseren A. J. Seymours forestaaende "Begravelse." Seymour vil lade sig levende begrave og forblive i Graven i 6 Uger. Han har overdraget Dr. Dunn fra Rockford Ledelsen af Begravelses-Ceremoni- erne, og hans Søn vil assistere der- ved. Begge Herrer har en urokke- Tid til Seymour Evne til at standse Livsfunktionerne i sex Uger tilbringende denne Tid i en 6 Fod dyb Grav under Jorden. Flere Dage før Begravelsen vil Seymour underkaste sig en Diet, der fremkalder Hede og Fedt, for at opnaa et Overskud af Varmestoffer; samtidig vil han forringhe Hjertets og Lungernes Virk- somhed til et Minimum. Lungerne vilde saa meget som muligt, og Tungen legges saa meget tilbage, at dens spids anbringes i Halsen, hvorfor der skal hidføres en fuld- kommet Lukning af Lufrøret. Næsten, Ojnene og Ørene tillukkes nu

hermetisk med Vox, hele Legemet bedækkes med Parafin for at lukke Porerne, og det saaledes tilberedes Legeme lægges i en ekstra stor Ki- ste, der indeslutes i en anden Ki- ste. Begge Kisterne forsynes med talrige Huller for at give Plads for de Gasarter, der kunde udvikle sig i Legemet. Begravelsen foregaar selv i kalkholdig Jord.

Den forgholdte Daler.

Blandt Minderne om Frederik den 7. paa Fegerspris er der meget, der ses. Her findes hans Skrivebord og Arbeitsbord, Tegninger, han selv har udskrif, Dragter han har baaret, Tæller af Bildt han har studt, og Gaver — fra fremmede Hjerlader og egne Unde- saetter.

En af den sidste Art er en forgholdt Soldaler, som i Folge "Avisen", har følgende lille Historie:

Medens Kongen boede paa Slotet, kom en gammel Kone og bad om Lov til at tale med ham. Nobestinden var for- lengst forbi, og hun blev derfor avist, hvilket hun paa ingen Maade lob sig noje med. Hun gjetog sin Anmodning saa vedholdende, at hun til sidst blev ans- midt og indladt.

Hendes første Udbrud, da hun kom ind i Gemaket og saa Majestaten, var:

"Næ, be a dow farlig, saa han er tyk!"

Frederik den 7de indbragte dette, men jeg forstod det ikke.

"Næ, ja, ja," siger hun saa, "de va-

"Nej, det var det vel ille. — Hvad vil De mig saa?"

"Ja, ser Di, je har en Son, som skal ind og være Soldat. Sa han ikke slippe for det?"

"Nej, det kan han paa ingen Maade", saa rede Kongen.

"Ja, men je har hat to, som falde i Krigen, og nu stu jo han her posse Jorsden, saa han har fun daarlig Tid."

"Næ saaledes. Ja, det var en anden Sag. Saal stude han nok blive fri- farvel, Mutter!"

Konen betragtede ikke dette som noget Signal til at forsvinde. Hun vilde hø- rigt overbevise dig som en Prove af De Wits Witch Hazel Salve for Tæller.

De Wits Witch Hazel Salve for Bradsaar.

De Wits Witch Hazel Salve for Saar.

De Wits Witch Hazel Salve for Raadsaar.

De Wits Witch Hazel Salve for Hjælper.

De Wits Witch Hazel Salve for Hjælper.